

Ježto však nedostatky tyto zaviněny byly názorem žal. úřadu, že jak zem. úřad tak i min. soc. péče jest na výrok zem. odv. komise do té míry vázáno, že ani po stránce formální správnosti nález ten nemůže býti přezkoumán, a ježto názor tento jest, jak výše bylo dovozeno, mylným, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6371.

Občanství státní: * Rakouský státní občan, který nabyt uherského stát. občanství podle odst. 2 § 48 zák. čl. L : 1879, pozbyl tím rak. stát. občanství ve smyslu patentu o stěhování z 24. března 1832 č. 2557 (§§ 7 a), 9 a 10.).

(Nález ze dne 7. března 1927 č. 4368.)

Prejudikatura: Boh. 3888/24 adm.

Věc: MUDr. Desider L. ve F. (adv. Dr. Kar. Bergmann z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran stát. občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 1. října 1921 žádal st-l o přijetí do svazku Čsl. státu. Zsp v Brně, které byla věc postoupena k rozhodnutí, ježto st-l v protokole z 26. července 1922 činil nárok na uznání čsl. stát. občanství na základě příslušnosti do obce L., nevyhověla žádosti té. Žal. úřad nař. rozhodnutím rekursu nevyhověl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žal. úřad posuzoval žádost s hlediska § 1 č. 1 úst. zák. č. 236/20 a st-l, — jak z vývodů a konečné žádosti stížnosti na nss podané nutno za to míti, — také výrok nař. tak chápe.

Předpis ten ustanovuje, že stát. občany čsl. jsou ode dne 28. října 1918 osoby, které nejpozději dnem 1. ledna 1910 získaly, a od té doby nepřetržitě mají dom. právo v území někdejšího mocnářství Rak.-uh., jež náleží nyní Čsl. republice. Žal. úřad neshledal, že by byla tato podmínka v daném případě splněna. Při tom vycházel z předpokladu, že st-l stal se uh. stát. občanem po otci, že tím pozbyl rak. stát. občanství a tím také dom. příslušnosti v L. St-l proti tomu namítá, že otec nenabyl stát. občanství uherského, nýbrž že i nadále byl dom. příslušným do L., v kteréžto příslušnosti st-l otce sledoval. Úsudek svůj založil žal. úřad na nesporné okolnosti, že otec st-lův odstěhoval se v roce 1863 z L. do Uher, kdež až do své smrti v r. 1901 měl své řádné bydliště. Byl tam tedy také za platnosti zák. čl. L z r. 1879, týkajícího se nabývání a pozbývání uh. stát. občanství, jehož účinnost počala dne 24. prosince 1879. Odst. 3 § 48 tohoto zák. čl. stanoví, že za stát. občany uh. mají býti pokládáni i ti, kdož v obvodu zemí koruny uh. do dne, kdy tento zákon nabyt platnosti, nejméně 5 let nepřetržitě, — třeba na různých místech — bydleli a v některé tuzemské obci byli zapsáni do seznamu daňového, jestliže během jednoho roku ode dne působnosti tohoto zákona před úřadem tam blíže naznačeným neprohlásí, že své cizí státní občanství chtějí podržeti.

Žal. úřad vychází, jak z nař. rozhodnutí zřejmo, ze skutečností, že otec st-lův bydlel v době účinnosti cit. zák. čl. nejméně 5 let na území uh., byl zapsán do seznamu daňového a že neprokázal během roku ode dne působnosti tohoto zák. čl., že své cizí (rak.) stát. občanství podržel. Proti těmto skutkovým okolnostem st-l ničeho nenamítá a popírá toliko správnost závěru, k němuž žal. úřad na základě těchto skutkových okolností dospěl. Jsou-li však ony skutkové okolnosti, nebyvše stížností v odpor vzaty, nespornými, jest nutným toho důsledkem, že jest správný závěr žal. úřadu, že otec st-lův stal se uh. stát. občanem a že příslušel do obce Sz. a to tím spíše, když, jak sám st-l udává, byl ze seznamu tamních příslušníků dle potvrzení purkmistrovského úřadu z 18. října 1922 škrtnut.

Byl-li otec st-lův uh. stát. občanem, příslušným do obce Sz., pozbyl rak. stát. občanství podle § 7 lit. a) patentu o stěhování z 24. března 1832 č. 2557 sb. zák. s., dle kteréhož nabytí cizího stát. občanství pokládá se za jednání, z něhož souditi jest na úmysl vystěhovati se, důsledkem čehož stává se ztráta rak. stát. občanství perfektní. Předpisy tohoto patentu vztahují se po r. 1867 vzhledem ke čl. 4 stát. zák. z 21. prosince 1867 č. 142 ř. z. i na tehdejší země uherské.

Je-li tomu tak, nemohl otec st-lův, nabyv uh. stát. občanství vzhledem k ustanovení § 2 zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. podržeti svou dom. příslušnost v L. Ztratil-li však otec st-lův rak. stát. občanství a tím i dom. příslušnost v L., kterýž stav trval až do jeho smrti v r. 1901, pak st-l, narozený v r. 1864, nesporně otce svého v tomto právu sledoval. Neměl tedy st-l od 1. ledna 1910 nepřetržitě dom. příslušnost v území někdejšího mocnářství Rak.-uh., jež náleží nyní Čsl. republice, a není splněn předpoklad, za kterého jedině se mohl státi čsl. stát. občanem ve smyslu bodu 1 § 1 uvedeného čsl. zák. Jest tedy výrok, jímž žal. úřad odepřel uznati čsl. státní občanství st-lovo podle tohoto ustanovení, ve shodě se zákonem.

Č. 6372.

Domovské právo (Slovensko): O určení domovské příslušnosti ženy, jejíž manžel je nezvěstný.

(Nález ze dne 7. března 1927 č. 4370.)

V ě c: Obec Z. proti župnímu úřadu v Nitře stran domovské příslušnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí z rušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Vedoucí notář obce V. požádal obec Z., aby vydala dom. list pro vdovu po Františku Z., roz. Helenu P., která se ucházela o živn. list. Při tom uvedl, že jmenovaná jest po manželci tam příslušná a poslední dom. list dostala v r. 1921. Ob. zastupitelstvo ve Z. v zasedání z 25. srpna 1923 neuznalo dom. příslušnost Františka Z. a jeho manželky Heleny, rozené P., z důvodu, že jmenovaní jsou zastupitelstvu neznámí a může o nich býti jednáno jen dle spisů; ani František ani jeho otec Jakub Z. v obci neměli původní příslušnosti, ani jí nenabyli a zastu-